

Báthori Csaba

TISZTÍTÓVÍZ

Megint beültem. Ahogy péntekenként,
minden heti amortizációm
nyirkos fordulóján, többnyire önként
betelepszem a habzó, állítom,
üdvözítően szagos, bilikék
vagy körteszínű oldatba – ücsörgök
egy órácskát a kádban, csőre töltött
torokkal, csillangószőr ázalék.

Ó, kádak érces dalrepertoárja!
Mintha egy réges-rég betemetett,
hamis hangszekrény vagy őskori tárna
mélyéből törne fel, úgy dől kerek
gurguláimon, egymást hajtva-űzve
a fürge buksi *mókus fenn a fán*,
s egy méla, mákonyos gregorián,
kamaszkoromnak büszkesége, üdve.

Megcsiklandozom versmemóriám is
tél-túl: miközben körmöm puhul,
poros, bedugult pórusom kiázik,
s töcsköm keményen halhatatlanul
a forró fürdő első szakaszában,
eldünnögök nyolc Arany-záradékot,
öt Ady-füstöt s az *Apokrifot* –
az a csúcs, négy sorát fújom hibátlan!

Nedves, páramintás katarzisomban
ráültetem tíz hullámosra vált
ujjbegyem a vízhátra vagy a combom
lejtőjére, s nézem a dromedárt,
aki itt s most, a kádba dalmahodva
Arkhimédészt áldja, a görögöt,
s kilókat lead, legalább ötöt
pár percre, míg a vizet kiszorítja.

De amint kipukkan hájaska álmom,
s a vízszint, az is megrokkban picit,
megvacogok: kihűlt a lé. A kádon,
kád falon, a habok helyén barik,

kis szürke nyurga selymek, szöszgolyócskák
kunkorodnak, nyulacsákak úsznak, s a
tóban én, sárga viasz múmia
őrzöm a rút, förtelmes irhabundát.

Kiszállok. S miután érdes frottírba
távoztattam a nedvet, meredek
hüledve a nősténytág lefolyóra:
ott bugyborékol imént levetett
kígyóbőröm, ahogy sírva lenyargal
a lyukakon – indulhatok megint
porhüvelyemet nyúni odakint
s bőrzsákomat megtölteni magammal.

EGYSZER ÉS EZERSZER

Te vagy. Te vagy a messi minden.
Tűt szór a szellem közeledben.
Szembe csillámlik szemeinkben
a lehető s a lehetetlen.

Kincsnek őrizlek, hogyha egyszer
letörli hullám alakunkat
a semmi – tudjalak ezerszer
megnevezni majd az azúrnak.

Egészen-e vagy darabokban
lépjük át, mondd, végleg hitetlen –
vagy mégis hittől meghatottan
az úrt, hol vár az ismeretlen?

Sem képekben, sem istenekben
nem teljesül, mi testivé lett.
Csak addig vagyok temetetlen,
míg lassú lángjaidba férek.